

► szemmel láthatóan olyan drága öltöny virított, amelynek az ára bőven fedezné az opera összes jelmezeinek a költségeit. Arra tip-peltem, itt viszontagságaim véget érnek, de tévedtem. A rendező láttára a közönség jól nevelten felpattant, és sokkoló tapsorkán-ban tört ki, a művészek pedig szerény arckifejezéssel ácsorogva elgondolkodhattak az élet értelmén, ha volt kedvük hozzá.

Ja, a rendező Alföldi Róbert; bevallom, én sem jegyeztem meg több nevet... de végül is földi – alföldi.

... egy kis szolnoki (Republic ma)

Elég nagy hírverést kapott a Republic + Szolnoki Szimfonikusok projekt koncertsorozata. Cipő halála után némi szkepticizmussal tudom szemlélni a Republic utóéletét, no de lássuk a medvét: az egyik koncerten én is jelen voltam! A „várható időjárás” beteret bennünket a sportcsarnokba a szabadtéri helyszínről; véltem, jó is ez így, a hangzás javát szolgálja majd a rendezők (meg az eső) döntése. Hát a hangzás gyalázatos volt, legalábbis a zenekar oldalán, mögött, ahol a később érkezőknek jutott hely. Nem tudom, a zenekarral szemben mi történt, de „nálunk” a dobot szárazon, gyakorlatilag erősítés nélkül hallhattuk, a pergőt túlzott, extrém erővel. Az ének olyan volt, amilyen: Boros Csaba törekedett a Cipő-hangzásra, de végső soron mattabbul, sokszor érthetetlen szöveggel, hamiskásan sikerült az interpretáció; Patai szólógitárja teljesen lenyomta (decibelben) az új gitáros játékát, úgyhogy a közönségnek sokat segített, hogy cd-ről már ismerte a számok nagy részét.

Jaj, a lényeg, a szimfonikus zenekar, majdnem elfelejtettem! Néhány számban jutott neki szerep, ami a koncert feléig elsősorban koreografikus élményt jelentett, vagyis a vonók mozdulataiból következtethettem arra, hogy most éppen játszanak. A későbbiek során jellegtelenül ugyan, de megszólalt annyira (lásd technikusok ébredése), hogy kivethetem, mely hangokat kell egyenletes lökülettel ismételtetni mindaddig, míg, általában 8 ütem múlva, következik az újabb hang. A karmester-hangszerező, aki egyben billentyűzött is a Republic oldalán, 50 métereket ingázott a karmesteri pulpitus és hangszere között, ahogy a szám megkívánta, nem kis önértekelési zavart és amatőrízmust sugározva magáról és a koncepcióról. A közönség természetesen egyre zajosabb tetszésnyilvá-

nítással fejezte ki, hogy jó ez így, és morális aggályokat sem kell támasztani amiatt, hogy Boros Csaba sem új énekest nem hozott az új csapatba, üzenve ezzel azt, hogy tulajdonképpen eddig is meglettünk volna Cipő nélkül, sem új nevet nem keresett; leg-feljebb egy új gitarost Tóth Zoltán helyett, aki ebből nem kért – egy falatot sem.

... egy kis hazai (Kár! Pedig de!)

A kiváló, egyébként öttagú *CarpeDignem* zenekar újabban kipróbálja magát duó formációban is, és hát Szolnokon belefutottam egy ilyen koncertjükbe, vagyis egy olyanba, ahol *Karap Zoltán* és *Dézi Darinka* zenél együtt. Zenél együtt, és nem is akárhogyan! Amikor egy effekttekkel, elektronikus hangzással alig támogatott csapat leszűkíti magát két főre, az ember kicsit megijed: Mi lesz ebből? Egy szál gitár, két énekhang/kunhegyesi érfelvágós versek: ezek által keltett legujjongóbb asszociációim is leg-feljebb bágyatag színpadi leckefelmondásig merészkednek.

Nos, merészkedhetnek jóval messzebb: a *CarpeDignem* másfél órán keresztül fehérizzásban nyomta a bulit és tartotta a hallgatóságban a feszültséget. A gitár jól (gitárosan) szól. Persze Zoli jól veri-pengeti – mint régóta. A számok zenei karaktere változatos, a töprengőtől a pimaszul játékoson át a szenvedélyesen lüktetőig. Darinka meg előáll némi hangszerekkel, úgy mint csörgőkkel, furulyákkal. És milyen kedvező pillanatokban, és milyen jól. Jók a mozdulatok, a mimika, a tiszta ének – nincs üres járat – és jól mutatnak együtt a színpadon.

Mi ebben a „Kár”? Hát ebben semmi, de óhatatlanul eszembe jut, mennyi-mennyi gyakorlásra, próbára, ötletelésre, zenei konfrontációra, borítékolhatatlan ihletre van szükség, míg létre jön egy ilyen profi produkció. Ugyanakkor a ma egyre inkább teret hódító koncertkultúrában a közönségnek nagyon kényelmes szerep dukál. Ha a zenekar nem befut(tat)ott, kicsit ciki bármilyen kapcsolatot keresni az előadókkal, snassz a zene hatása alá kerülni, elgondolkodni, együtt érezni, lelkesedni, egyáltalán: figyelni. Mindezt csak titokban, egy korsó sör, egy nagyon kézműves kaja, egy félrefordított arc, egy kiadós traccsparti mögé bújtatva, esetleg...

Kár, pedig De.

Nagy Tibor

Refis hírek

VII. matematika tábor

A szokásunkhoz híven augusztus végén tartottuk matematika táborunkat. Ebben az évben 3 napos volt a tábor, 3-8. osztályos korcsoportot vártuk. Az első napon síkidomokból testeket alakít-

